

Det foreliggende lovforslag er en fastholdelse af status quo, idet forslaget blot giver fortsat mulighed for, at kommunerne kan yde et ekstra økonomisk tilskud til forældre på orlov.

Vi kan konstatere, at det, kommunerne yder, er meget forskelligt, hvilket jo også er den oprindelige lovs intention. Men det betyder, at et forældrepar i to nabokommuner – som i realiteten kan bo ved siden af hinanden – kan få vidt forskellige tilskud. Den ene 0 kr. og den anden 2.917 kr. om måneden.

Men den forskelsbehandling eksisterer allerede i dag, så med disse kritiske bemærkninger kan vi kun sige, at Enhedslisten har tænkt sig at stemme for lovforslaget.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil indskrænke mig til at takke for den brede støtte og tilslutning til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 19: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Ændring af arbejds-giverperioden).

Af socialministeren (Karen Jespersen). (Fremsat 4/10).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jørn Pedersen (S):

Det er jo en finanslovforslagsdag, kan man sige, og nu kommer der et nyt lovforslag fra regeringen med henblik på, hvordan man skal forbedre forholdene i statskassen.

Her har vi et forslag, der giver merindtægter og mindre udgifter på 300 mio. kr., og det går i al sin enkelhed ud på, at arbejds-giverperioden, der for nærværende er på 2 uger, forlænges til 3 uger.

Vi synes i Socialdemokratiet, at det er udtryk for den sociale balance, der er i hele regeringens finanslovsoplæg, og vi synes helt klart, at det må være et forslag, der kan samle bred støtte, og det gør vi bl.a. ud fra den betragtning – man kan lige så godt tage forskud på glæderne – at vi jo har oplevet, at den periode, der er arbejds-giverbetalt, har været noget forskellig, hvis man kigger på den 22-årige historie, denne ordning har haft, idet det i starten i 1973 var sådan, at arbejds-giverperioden var på 5 uger og vi nu taler om at forlænge den fra 2 uger til 3.

Jeg har også med interesse kunnet notere, at i perioden fra 1983 til 1987, hvor det som bekendt ikke var Socialdemokratiet, der var det ledende regeringsparti, men vistnok et andet parti og vistnok med nogen deltagelse af partier, der også er repræsenterede i den nuværende regering, var det mærkeligt nok en arbejds-giverbetalt periode på 13 uger, vi havde, oven i købet kombineret med en karensdag.

Så når vi i forbindelse med de nuværende finanslovsforhandlinger siger, at også arbejds-giversiden skal bidrage til stramningen, synes vi, det er meget fornuftigt afbalanceret. Og jeg forventer faktisk bred tilslutning, og at mange partier vil sige ligesom Socialdemokratiet: Dette lovforslag er udtryk for en god idé, så det vil vi gerne støtte.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg må jo skuffe den socialdemokratiske ordfører, men jeg tror nu næppe, at den socialdemokratiske ordfører er så overrasket over det, som man kunne få indtryk af ved alene at lytte til det, der blev sagt fra talerstolen.

Vi kan i Venstre ikke medvirke til vedtagelse af det forslag, der her er fremsat. Det er jo endnu en gang et lovforslag fra regeringen, som forøger de økonomiske byrder, som det danske erhvervsliv skal slæbe rundt på. 300 mio. kr. om året skal det erhvervsliv, der i forvejen lider

under en alt, alt for høj erhvervsbeskatning og et alt, alt for højt afgiftstryk, læses for. Det vil vi i Venstre simpelt hen ikke medvirke til. Udgiftsbyrden på det danske erhvervsliv er ødelæggende for udsigten til at få etableret flere private arbejdspladser, så allerede af den grund kan vi ikke være med.

Og så vil jeg gerne sige, at vi faktisk helt teknisk og objektivt betragter forslaget som hamrende ulogisk i forhold til tankerne om, at det private erhvervsliv skal tage et større socialt medansvar. Hvordan forestiller man sig, hvis man er ved sine sansers fulde fem, at det private erhvervsliv skal vise større modtagelighed over for en ny gruppe medarbejdere i f.eks. skånejob, når det skal bære en voksende del af forsørgerbyrden i forbindelse med deres sygdom?

I Venstre tror vi på – og det er der også en række undersøgelser der dokumenterer – at der i det danske erhvervsliv bredt set er et ønske om at knytte medarbejdere til sig, som ikke hundrede procent lever op til de erhvervsmæssige krav, det moderne samfund stiller. Men netop denne gruppe mennesker, som der er behov for at få placeret i udstøttede arbejdspladser i det private erhvervsliv, har jo alt andet lige større risiko for at blive syge, større risiko for at have fravær på deres arbejdsplads, og derfor er det ødelæggende for enhver bestræbelse på at skabe faste, udstøttede arbejdspladser for denne gruppe mennesker, hvis arbejdsgiverperioden i sygedagpengeloven øges fra 2 til 3 uger.

Det er uklogt, det er uigennemtænkt, det er en rigtig skidt idé for nu at udtrykke det meget mildt, og regeringen kan godt glemme alt om at få Venstres opbakning til dette forslag.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Det var med stor interesse, jeg lyttede til hr. Lars Løkke Rasmussen.

Jeg må gå ud fra, at det har været en usædvanlig asocial regering, vi har haft i perioden fra 1983 til 1987, når en sådan regering kunne finde på at have en arbejdsgiverbetalt periode på 13 uger – jeg gentager: 13 uger – og jeg vil da egentlig godt spørge hr. Lars Løkke Rasmussen, hvad det er, der er sket i Venstres hjerter og hjerner siden dengang, siden man kan undsige den førte politik på daværende tidspunkt i så høj grad?

Og så vil jeg godt med stor undren sige: Det var dog et længere indlæg om skånejob. Så vildt

jeg kan læse i lovforslaget, er skånejob ikke nævnt med et eneste ord.

Jeg forstod det sådan, at hr. Lars Løkke Rasmussen og Venstre er parat til i de kommende forhandlinger at pålægge erhvervslivet endog meget store udgifter til den lange række af skånejob, som jeg forstod på hr. Løkke Rasmussen at man ville stille betingelser om til det danske erhvervsliv. Det var virkelig en åbning, og den tror jeg da vil interessere flere andre steder her i huset, hvor vi jo fra hr. Lars Løkke Rasmussen endda har hørt, at man sidder og snakker om ting og sager, der vistnok drejer sig om finansloven.

Men hvordan har Venstres syn ændret sig så meget fra 1987 til i dag, hvor man siger: Hvad der i 1987 var fuldt forsvarligt, er i dag groft uansvarligt? Det er dog en holdningsændring, der vil noget.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Hr. Jørn Pedersen har jo ret i, at der ikke med et eneste ord i forslaget er nævnt noget om skånejob. Det er jo præcis det, der er problemet. Det virker, som om regeringen fremsætter det ene forslag mod øst og det andet forslag mod vest, uden at der er nogen som helst sammenhæng i regeringens politik.

Regeringen har jo i mange andre sammenhænge betonet det vigtige i, at erhvervslivet tager et større socialt medansvar. En række undersøgelser gennemført i dansk erhvervsliv viser, at det er virksomhederne langt hen ad vejen faktisk parate til. Så nytter det jo ikke noget at komme rendende med et forslag, som gør det vanskeligere at omsætte den tanke til handling, fordi man altså pålægger det private erhvervsliv nogle omkostninger som følge af sygdom, når enhver kan regne ud, at den gruppe, vi snakker om at finde varig plads til i det private erhvervsliv i relation til skånejob, netop er en gruppe, som har større risiko for at komme på sygedagpenge end den gennemsnitlige lønmodtager.

Det er det ene.

Så spørger hr. Jørn Rasmussen, hvad det er, der er sket siden 1987. Nu er det jo sådan, at man ikke kan plukke en enkelt lille faktor ud, der er bestemmende for det samlede omkostningsniveau for dansk erhvervsliv, og så sammenligne, hvordan niveauet var i 1793, i 1915 og i 1987. Man er nødt til at se tingene i sammenhæng, og dér er sandheden jo den, at dansk

erhvervsliv er brandskattet målt imod den erhvervsbeskatning, der er i det øvrige Europa. Tingene skal ses i sammenhæng. Det nytter ikke noget, at man laver et system, hvor man både brandskatter erhvervslivet og samtidig beder erhvervslivet om at dække en række sociale følgeomkostninger. Så må man vælge.

For min skyld kunne vi da godt lave en sygedagpengearbejdsgiverperiode, der var uendelig, hvis det så til gengæld modsvarede af nogle massive erhvervsskattelettelser. Men det er jo ikke den vej, det går. Den regering, vi har siddende i øjeblikket, går præcis den modsatte vej og skruer skatteskruen i forhold til erhvervslivet strammere og strammere og strammere.

(Kort bemærkning).

Erik Jacobsen (V):

Jeg må da nok erkende, at dette lovforslag forekom mig lidt mærkeligt, da jeg så det.

Skønt vi løbende fra regeringen hører, at der skal ske lempelser i diverse byrder for de små og mellemstore virksomheder, ja, så ser vi her et lovforslag, som vil få den stik modsatte effekt, i hvert fald hvis lovforslaget vedtages i sin nuværende form. Det vil jeg tillade mig at kalde dobbeltmoral. Og tro endelig ikke, at dansk erhvervsliv ikke kan gennemskue et sådant lovforslag.

Venstres ordfører har i sit indlæg nævnt, at det vil koste erhvervslivet ca. 300 mio. kr. årlig. Dette beløb ligger nok i underkanten af de virkelige udgifter, og min anbefaling til ministeren skal derfor være at trække dette lovforslag tilbage.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Ja, nu kan man jo forstå på både Venstres første ordfører og Venstres anden ordfører, at man virkelig mener, at her har man forslaget, der vælter dansk erhvervsliv. Det synes jeg er en flot bemærkning, at 300 mio. kr. skulle vælte dansk erhvervsliv – også al den stund man ikke vil snakke historie. Det kan jeg godt forstå man ikke så gerne vil i Venstre; til gengæld er vi altid parat til at snakke historie i Socialdemokratiet. Men, men, men . . .

Det er forkert, lodret forkert, som hr. Lars Løkke Rasmussen påstår, at dansk erhvervsliv brandskattes. Her må man jo se tingene i en helhed. Jeg erindrer, hvordan Venstre – dem, vi taler om i øjeblikket – mange gange har talt om den frygtelige ting, de grønne afgifter var for

dansk erhvervsliv. Jeg har også set, at man i VK-planen, eller hvad den nu hedder – det er vist oven i købet en reform, man kalder den – nævner, at man vil afskaffe dem. Jeg synes nok, det er ret interessant, at man vil afskaffe så mange milliarder, som vi her taler om. Og man mener, at det nok ikke betyder så meget finanspolitisk, men 300 mio. kr. kan vælte læset.

Jeg synes faktisk, Venstre har et forklaringsproblem, når man vil påstå, at dansk erhvervsliv brandskattes. Man kunne tage en lang diskussion – nu er det ikke ukendt for hr. Lars Løkke Rasmussen at gå langt uden for emnet – om opbygningen af sociale udgifter fra arbejdsgiverside og lønmodtagerside i andre lande i Europa, som man jo for kort tid siden ville sammenligne sig med heroppe fra; så vil man komme til et ganske interessant resultat. Jeg tror nok, man kunne komme frem til den konklusion, at dansk erhvervsliv ikke er brandskattet, hvis vi skal tale på den måde, tværtimod.

Og jeg synes nok, man kan sige, at hvis erhvervslivet ud over alt, hvad hr. Lars Løkke Rasmussen mener det skal bidrage til, skulle bidrage med en yderligere omkostning på 300 mio. kr., så tror jeg næppe, at det var det, der væltede læset.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Erik Jacobsen, at hvis man læser lovforslaget, så fremgår det også, at små virksomheder kan forsikre sig, så de ikke får den store udgift dér. Det er der tænkt på.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

For lige fat i det sidste, så er det jo rigtigt, at det af forslaget fremgår, at små virksomheder for en meget lille del af de 300 mio. kr.'s vedkommende kan forsikre sig efter krone til krone-princippet. De slipper altså med halv pris, så det bliver ikke nogen stor brand, men det bliver dog et lille bål.

Jeg går ikke uden for emnet, sådan som hr. Jørn Pedersen insinuerer, overhovedet ikke. Tværtimod forsøger jeg at påpege, at der gerne skulle være en sammenhæng i den politik, som føres fra Folketingets side. Hvis det er at gå uden for emnet, så tror jeg, at det siger mere om den politiske tankevirksomhed i Socialdemokratiet end om mit eget parti, Venstre.

Man kan selvfølgelig altid tage tingene ud af deres sammenhæng og sige: Vælter 300 mio. kr. nu det danske erhvervsliv? Nej, selvfølgelig vælter 300 mio. kr. ikke dansk erhvervsliv, men

set i sammenhæng med de afgiftsforhøjelser, der er lagt på dansk erhvervsliv under denne regerings virke, tegner det tilsammen et billede af et erhvervsliv, som bliver presset i bund.

Det sker i en situation, hvor statsministeren i sin åbningstale her fra denne talerstol netop betonedede det vigtige i en fortsat udvikling af det private erhvervsliv, betonedede det vigtige i en fortsat jobskabelse i det private erhvervsliv, og i en sammenhæng, hvor man kan se, at Dansk Industri f.eks. senest i går i deres blad Dansk Industri har en analyse, der viser, at det berømte opsving er ved at tynde ud.

I den situation er der brug for præcis det modsatte. Der er brug for afgiftslettelser, der er brug for skattelettelser for dansk erhvervsliv, sådan som Venstre sammen med Det Konservative Folkeparti også har peget på det i de finanslovforhandlinger, som står på i øjeblikket.

Og det er naturligvis med det afsæt, at vi ikke kan medvirke til denne yderligere byrde under dække af Socialministeriet, af socialministeren, under dække af, at der her er tale om sociallovgivning. I realiteten er der jo tale om erhvervslovgivning. I realiteten er der tale om, at man øger udgiftstrykket på dansk erhvervsliv. Det vil vi ikke være med til, og det tror jeg ikke jeg kan sige klarere, end jeg allerede har gjort.

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil starte med at sige, at Det Konservative Folkeparti under ingen omstændigheder lægger stemmer til det her forslag. Den socialdemokratiske ordfører har jo allerede konkluderet, at det drejer sig om at forbedre forholdene i statskassen, og det gør man ved at piske erhvervslivet.

Nu er det sådan, at vi må sige, at dette lovfor-slag er ét i en række af lovfor-slag i den socialdemokratiske disciplin, som skader dansk erhvervsliv og dermed os alle sammen. Det er et forslag i rækken af erhvervsfjendtlige forslag, som regeringen har produceret igennem det sidste års tid, og hvis mål egentlig må være at gøre det sværere at drive erhvervsvirksomhed.

Det er jo sådan, og det fremgår alle steder, at konkurrenceevnen for vores erhvervsvirksomheder er forringet med op til 4 pct. gennem det sidste år, ikke mindst på grund af den stærke krone. Vi klynker ikke over den stærke krone – den er vi ganske godt tilfredse med – men vi mener, det er fuldstændig ved siden af at begynde at lave en besparelse her på 300 mio. kr., der går ud over de private arbejdsgivere. Det lyder indimellem lidt hult, når man fra

regeringens side slår om sig med, at det skal være lettere at drive erhvervsvirksomhed, og så går man ud og trækker i den modsatte retning.

Samtidig har vi i Det Konservative Folkeparti nøjagtig de samme problemer som Venstre, når man tænker på det med at fastholde folk, der lider af sygdom og lign., på arbejdsmarkedet. Vi har gjort os mange tanker – og det er også inde i de forslag, vi skal behandle senere – om, hvorvidt det skal være nemmere at få lavet nogle skånejob med individuelle ansættelsesbetingelser. Men derved får vi også fat i en gruppe mennesker, der vil blive ramt hyppigere af sygdom end andre, og så mener jeg, at det trækker fuldstændig skævt. Vi har nøjagtig de samme bekymringer, som hr. Lars Løkke Rasmussen har givet udtryk for.

Så vi kan under ingen omstændigheder støtte dette her lovfor-slag.

Villy Søvnal (SF):

Jeg skal sige, at op til finanslovforhandlingerne vil vi typisk være i den situation, at regeringen kan vælge sit flertal til to sider. Jeg skal også sige, at i denne type forslag behøver regeringen ikke være bange for sit flertal.

Jeg vil ikke sige så meget om selve indholdet af lovfor-slaget, for det er til at overskue, men jeg vil godt sige lidt om den debat, vi havde før, hvor vi diskuterede et forslag, der var stærkt ubehageligt i sit sociale sigte, og hvor vi sagde, at vi godt ville være med til at finde metoder og finde penge, der erstattede dette forslag.

Hvis man forlængede arbejdsgiverperioden til 4 uger, ville den stadig væk kun være en tredjedel af, hvad den var, da Venstre og De Konservative regerede. Den ville kun være en tredjedel af, hvad den var dengang. Det ville være et forslag, som så rigeligt ville sikre, at syge mennesker ikke bliver ramt. Jeg ved godt, at man ikke skal forhandle sådan direkte fra Folketingets talerstol, men jeg siger det bare for at antyde, at SF vil være leveringsdygtig i for-slag, der har et helt andet sigte.

Vi er nemlig enige i den overordnede hensigt med at lade arbejdsgiverne være med til en formindskelse af statsunderskuddet. De taler jo tit om det som et stort problem – det er vi i SF enige i – og derfor er det vel også naturligt, at de er med til at bidrage.

Der er en anden grund til, at det er rimeligt at lade erhvervslivet bidrage. Der er jo ganske betydelige overskud i den private sektor i disse år. Det er formentlig også kendt for Venstres og

De Konservatives ordførere, at overskuddene i de private virksomheder er kolossalt store i disse år, og derfor er der råd til, at vi beder dem om et bidrag.

Forslaget har også den fordel, at der etableres en sammenhæng mellem sygefravær og virksomhedernes ansvar for det.

Vi er som sagt i SF enige i den overordnede hensigt, men vi vil lade vores endelige stillingtagen være afhængig af, om SF også får indflydelse på, hvordan pengene skal anvendes, sådan at de anvendes fornuftigt.

Vi vil altså godt være med til det sure arbejde, der hedder at kradse pengene ind, men det er et problem, hvis provenuet bagefter skal bruges af regeringen sammen med Venstre og De Konservative til at strø om sig med penge til prestigeprojekter, til at forgylde de velhavende osv., osv.

Men altså: Vores positive tilslutning, hvis vi også får indflydelse på pengenes anvendelse.

Bjørn Elmquist (RV):

Det var dog en drabelig debat, vi fik dér, og nogle drabelige indlæg, vi fik fra Venstres ordfører og til dels også fra De Konservatives. Jeg beundrer den socialdemokratiske ordfører for, at han orkede at tage den debat, for jeg synes, den var lidt løs i fugerne og argumenterne.

Der blev talt om de enorme erhvervsbeskatninger, de byrder, der hviler på det danske erhvervsliv. Ja, men hvad med selskabsskatten i Danmark? Er det ikke en af de laveste i Europa? Fik vi nogle tal for det, som kunne sandsynliggøre, at det var rigtigt, hvad partiet Venstres ordfører sagde? Og hvad med socialomkostningerne – netop det, som Socialdemokratiets ordfører var inde på? De er jo langt større i mange af de europæiske lande. I et land som Tyskland vander de sig over dem. Det er meget, meget værre end i Danmark, og dette her lille beskedne forslag er jo det rene vand ved siden af det.

Der var heller ingen forsøg på at jævnføre med vores diskussion om den danske velfærdsmodel – det havde vel lidt med det at gøre – hvor man f.eks. i Japan har virksomhedernes store rolle for deres ansatte; det er jo helt, helt andre ting, der dér tegner sig. Prisen for at oprette en arbejdsplads i Danmark er ganske lav, når man sammenligner med, hvad den er i andre lande.

Jeg kan se, at nu skal Venstres ordfører og formentlig også De Konservatives op og gentage nogle af disse ting, men så lad os få tal på bor-

det. Hvis vi skal have debatten her, så lad os få tallene på bordet. Og lad os ellers vente med dem, til forslaget kommer i udvalg, for så ved vi alle sammen, hvad vi kommer til at tale om.

Vi kan fra Det Radikale Venstres side støtte dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Ja, det var så Det Radikale Venstres ordfører, vi hørte her, og han påstod, at min argumentation var lidt løs i fugerne. Nu er der mange måder at være løs i fugerne på, og det er muligvis også derfor, det er mig, der er Venstres ordfører i dag.

Jeg vil indskrænke mig til at sige, at det er helt uproblematisk at føre sandhedsbevis for, at dansk erhvervsliv gennem de seneste par år under den regering, som Det Radikale Venstre deltager i, er underkastet et højere omkostningsniveau, end det var, før denne regering trådte til. Det er helt uproblematisk.

Og så kan man da altid, hvis man er til det internationale, gøre studier i, hvordan tingene ser ud i Japan, Moldavien eller Tyskland, men det nytter jo ikke noget at tage tingene ud af deres sammenhæng. Jeg er helt på det rene med, at tysk erhvervsliv bærer en større del af de sociale omkostninger, end dansk erhvervsliv gør, men det skal jo netop, sådan som den radikale ordfører var inde på det, sammenholdes med, hvordan beskatningen så i øvrigt er i Tyskland i relation til, hvordan den er i Danmark.

Nu fører det nok for vidt at tage en stor erhvervsskattepolitisk debat her. Jeg konstaterer derfor bare, at udgiftsbyrden er steget. Det kan man så argumentere for at den skal gøre i det uendelige. Det er ikke vores politik i Venstre, Danmarks liberale Parti. Vi satser på, at der kommer flere arbejdspladser i det private erhvervsliv. Vi satser på, at det private erhvervsliv får så god en indtjening, at det også bliver muligt for det private erhvervsliv at knytte medarbejdergrupper til sig, som traditionelt har haft svært ved at finde fodfæste på det private arbejdsmarked.

Og præcis af de grunde ønsker vi ikke at stramme skatte- og afgifts- og omkostningskruen yderligere, sådan som man øjensynlig gør det i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Hr. Bjørn Elmquist vil gerne have en hel masse tal på bordet, og vi kan tage en finanslovdebate og lignende.

Jeg mener, det her i høj grad er et spørgsmål om holdninger. Det er et spørgsmål, om vi ønsker at gøre forholdene for vore erhvervsvirksomheder så gode som overhovedet muligt, så vi kan få skabt mange private arbejdspladser.

Og så har jeg ikke med ét ord hørt fra hr. Bjørn Elmquist, når han taler om, at vi skal se at få nogle flere folk i skånejob på vores private virksomheder, om, hvorvidt han ikke mener, der kan være en fare for, at man ikke får de folk ansat, som egentlig gerne vil.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jamen debatten om skånejob handler jo netop om, at der er folk, der skal komme på en arbejdsplads, hvor de ikke tvinges ud i en masse sygedage. Det er bl.a. det, det handler om, når folk skal i skånejob. Så mit gæt – og det kan jeg selvfølgelig ikke kvantificere eller kvalificere – er, at hvis folk kommer i et skånejob, får de meget få sygedage.

Til hr. Lars Løkke Rasmussen: Moldavien! Jeg tror, det sagde alt om seriøsiteten i det indlæg. Jeg nævnte ikke Moldavien med ét ord.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Vi bliver åbenbart nødt til at skære det ud i pap for hr. Bjørn Elmquist: Vi taler om skånejob. Vi står altså her med en gruppe af mennesker, der er ramt svagheit og sygdom m.v. Dem ønsker vi at skabe plads til på vores arbejdspladser. Men mange af disse mennesker vil alt andet lige få flere sygedage end de mennesker i ordinære job, som vi har på vores private arbejdspladser. Det er det, hr. Bjørn Elmquist ikke kan se sammenhængen i. Det vil give flere sygedage.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg vil bare gøre ordførerne for både Venstre og De Konservative opmærksom på, at det allerede i dag er sådan, at de mennesker, der har speciel ansættelse på arbejdsmarkedet, også har specielle sygedagpengeregler. Og det vil være meget fornuftigt, hvis man udvider antallet af skånejob og sikrer, at de også er omgivet af specielle sygedagpengeregler.

Jeg sidder og tænker på, at det egentlig ville være sjovt af mange grunde at få en udregning, når vi skal i gang med arbejdet i folketingsudvalget, af, hvad provenuet ville være, hvis man hævede sygedagpengeperioden til det, den var i 1987, altså op til de 13 uger.

Jeg vil måske advare imod at tage så stort et spring på én gang, som den borgerlige regering gjorde, fordi der er en tendens til at sætte samfundet helt i stå. Men jeg synes alligevel, det ville være interessant at se på, hvor store beløb vi faktisk spiller om, for vi kunne jo bruge dem til at erstatte de ubehagelige forslag i regeringskataloget; men vi kunne også bruge dem til mange andre sjove ting på det sociale område.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Tom Behnke i ordførerrækken.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal ikke blande mig i diskussionen om, hvorvidt det er den nuværende regering eller regeringen før den eller endnu længere tilbage, da det var en VK-regering, der har været mest erhvervsfjendtlig. Det må være op til parterne – og så tror jeg i øvrigt, at de, der er tilskuere til forestillingen, kan drage deres egne konklusioner.

Jeg vil heller ikke forholde mig til, hvorvidt man i Tyskland har det meget værre, end man har det i Danmark, og om vi godt kan få det lidt værre i Danmark, fordi der er nogen, der har det værre uden for Danmark, så det egentlig ikke gør så meget, at vi får det lidt værre i Danmark. Det er jo ikke en argumentation, der holder på nogen måde. Det, vi skal gøre her i det danske parlament, er sådan set at vedtage nogle love, der skal gælde i Danmark, og nogle love, som vi i Danmark synes er nogle gode love.

Det forslag, ministeren her har fremsat, er ikke et godt forslag. Det er et dårligt forslag. Forslaget medfører en ekstraudgift for erhvervslivet på 300 mio. kr., det er et faktum. Og man kan så stå her og diskutere længe, om det er mange penge, eller det er få penge. Sagen er, at det er en ekstraudgift for erhvervslivet, og det er en ekstraudgift, som erhvervslivet bestemt ikke har brug for.

Fremskridtspartiet mener, at erhvervslivet skal have bedre vilkår og ikke ringere vilkår, som ministeren lægger op til, for kun med et funktionsdygtigt og konkurrencedygtigt erhvervsliv kan vi få rigtig gang i hjulene og dermed også få mange af de ledige i beskæfti-

gelse. Og det vil alt andet lige give meget større besparelser end dem, som ministeren her prøver at hente hjem. Derfor kan vi selvfølgelig ikke støtte det forslag, som ministeren har fremsat.

Men jeg er nødt til, inden jeg går ned herfra, at spørge socialministeren, om ministeren, inden hun gik herover til Folketingssalen, nåede at konferere med sin kollega erhvervsministeren. Erhvervsministeren har jo udgivet den ene redegørelse efter den anden, som er meget spændende og konstruktiv læsning, og dér lægger erhvervsministeren jo netop op til, at man skal lette forholdene for erhvervslivet. Så jeg vil godt høre, om de to ministre har talt sammen om dette her forslag, og hvordan erhvervsministeren eventuelt har stillet sig til det. Det kan jo være, socialministeren ikke har nået at snakke med erhvervsministeren, men så kan jeg stille spørgsmålet i udvalget, for det er jo spændende at se, at ministre fra den samme regering modarbejder hinanden.

Bruno Jerup (EL):

Vi kan jo konstatere, at det trods alt ikke er alt, hvad der kommer fra regeringen, der er noget bras. Dette her er et af de forslag, som Enhedslisten kan tilsige støtte. Vi har ingen problemer med at hæve arbejds giverperioden fra 2 til 3 uger, sådan at arbejds giveren kommer til at betale en større del af sygedagpengeperioden.

Det kan jo undre noget, at både Venstre og De Konservative falder over det her lovforslag. Det er trods alt ikke et særlig stort beløb, når man ser det i forhold til det samlede erhvervslivs økonomi.

Man kan også undre sig over, at Venstre næsten med tårer i øjnene snakker om det forfærdelige overgreb på erhvervslivet. Mens Venstre for kun en halv times tid siden uden problemer kunne hugge 3 måneders pension fra syge mennesker, kan man åbenbart med det stik modsatte udtryk kan stå her og sige: Åh, hvor er det altså forfærdeligt for dette erhvervsliv, som jo nærmest må dø, hvis det skal til at betale en lille smule ekstra i sygedagpenge.

Vi synes sådan set, at det er et udmærket forslag, og vi har da heller ingenting imod, at man overvejer at udvide perioden fra 2 til 3 uger i stil med, hvad SF var inde på, eller fra 3 til 4 uger eller længere, hvis det kunne medvirke til at fjerne nogle af de elendige forslag, der i øvrigt er fremsat på socialområdet.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det bliver meget kort, for jeg har ikke sådan stor lyst til at gå i en større debat med Enhedslisten, men jeg vil bare til hr. Bruno Jerup sige omkring den dér manglende sammenhæng mellem det forslag, vi behandlede før, og det forslag, vi nu behandler, at der er altså en sammenhæng, som ikke er gået op for hr. Bruno Jerup og Enhedslisten, nemlig, at indtjeningen i det private erhvervsliv er betingelsen for, at vi overhovedet med nogen rimelighed kan diskutere og have en førtidspensionsordning, at have en efterlønsordning, at have en kontanthjælp, at have nogen form for overførselsindkomster overhovedet.

Den helt elementære sammenhæng, at indtjeningen er nødvendig for, at vi her kan fordele goderne ud på ny, er ikke gået op for Enhedslisten, og så længe den sammenhæng ikke er gået op for dem, diskuterer vi i et helt forskelligt sprog og bliver næppe enige om nogen ting på noget tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Ja, men det er da helt klart, at den produktion der er i det her land, starter et eller andet sted, og så bliver den fordelt, og det er der forskellige metoder til. Noget af det foregår direkte ved, at man lægger nogle afgifter på erhvervslivet, og andet via den skat, man lægger på borgerne, efter at de har fået deres løn, og så roder man rundt i kassen og fordeler. Sådan gør man det. Det behøver hr. Lars Løkke Rasmussen ikke belære mig om.

Det, som kan undre mig, er så, at hr. Lars Løkke Rasmussen synes, det er et meget større problem, at vi tager pengene direkte ved kilden, end at vi gør det, at vi tager dem bagefter fra folk som skatter. For de penge skal jo ind til de udgifter, som vi nu ønsker at have i det her samfund.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne sige tak til de partier, der har støttet lovforslaget.

Til Venstres og De Konservatives ordførere kan jeg sige, at når vi snakker skånejob, så er jeg helt enig med hr. Bjørn Elmquist i det, han siger om skånejob. For det første er formålet med dem jo netop at flytte folk fra de job, hvor de ellers kan blive syge, de job, de ikke kan klare, og der er ikke noget, der tyder på, at de, der arbejder i skånejob, har specielt mange sygeda-

ge, fordi det netop er et job, der er tilpasset til deres helbred og det, de kan.

Men når det er sagt, så har vi også en paragraf i sygedagpengeloven, § 28, der siger, at hvis man har mennesker med kroniske sygdomme ansat og de har mere end 10 sygedage om året, så kan man lave en aftale med kommunen om, at det offentlige betaler de ekstra sygedage, så der er altså en mulighed for at aflaste virksomheder, som har syge mennesker ansat.

Og så skal jeg bare sige til hr. Tom Behnke, der spurgte, om jeg havde talt med erhvervsministeren, at forslaget selvfølgelig er godkendt af hele regeringen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 20: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og lov om erstatningsansvar. (Regres for sygedagpengeydelse udbetalt af kommunen).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 4/10 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jørn Pedersen (S):

Vi har her igen et af regeringens lovforslag, hvor det drejer sig om at nedbringe statens udgifter til sygedagpenge. Her drejer det sig om, at kommunerne får mulighed for, når de har udbetalt sygedagpenge til en skadelidt, at gøre regreskrav gældende over for den ansvarlige skadevolder.

Vi synes faktisk, det er et meget fornuftigt forslag. Det vil give de offentlige kasser 95 mio. kr. på årsbasis, og derved får staten 71 mio. kr. Vi synes, det er en meget fornuftig måde at skaffe penge på, og derfor vil vi gerne støtte forslaget.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det er da rigtigt, som Socialdemokratiets ordfører har sagt, at der kan være megen fornuft i at skabe en sammenhæng mellem den, der forvolder en skade, og de afledte økonomiske konsekvenser. Det er vi bestemt ikke blinde for i Venstre, og jeg kan da også give tilsagn om, at vi vil gå ind i udvalgsarbejdet med stor interesse, men også med stor nysgerrighed.

Her i dag er jeg nemlig nødt til at tage forbehold over for lovforslaget. Det er ikke belyst godt nok, i hvert fald ikke godt nok til, at jeg med mine fattige evner kan gennemskue dets konsekvenser i yderste led. Jeg har da også noteret mig, at det ikke kun er mig, men også socialministeren, der har et behov for at undersøge tingene nærmere, idet det af bemærkningerne fremgår, at Socialministeriet sammen med forsikringselskaberne vil foretage en analyse af omfanget af de skadetilfælde, som lovforslaget omhandler, med henblik på en mere nøjagtig beregning af lovforslagets økonomiske konsekvenser.

Denne analyse vil vi i Venstre gerne se først. Det vil vi for dermed bedre at kunne forholde os til en lang række afgrænsningsproblemer, vi ser for os, og for at kunne bedømme forslaget konsekvenser for den præmie, som jo et eller andet sted skal betales for en ansvarsforsikring.

Jeg har noteret mig de høringsbidrag, der netop i dag er oversendt, og at der i høringsbidraget fra Den Sociale Ankestyrelse laves, hvad jeg oplever som en udvidet fortolkning, idet Den Sociale Ankestyrelse går ud fra, at lovforslaget også omhandler udbetaling af dagpenge i de tilfælde, hvor kommunen udbetaler dagpenge til en skadelidt efter dagpengelovens § 21 om arbejdsskader. Det er ikke det indtryk, jeg og vi i Venstre har fået ved en første gennemlæsning af forslaget, så vi ser en lang række afgrænsningsproblemer for os, for eksempel spørgsmålet om, hvorvidt den idrætsforening, der bliver erstatningsansvarlig for en skade, der begås i fritiden på fodboldbanen, nu pludselig måneder og år efter kommer op at hænge på et regreskrav fra en kommunal myndighed. Den slags problemer ser vi mange af, og dem vil vi granske dybt.